

شروع عقب‌نشینی‌های سیاسی در ژنو 4

در تمامی نشست‌های ژنو یا دیگر اجلاس‌های بین‌المللی در مورد بحران سوریه و با وجودی که اهرم‌های بسیاری در دست تروریست‌ها و حامیان آنها بود، هیچ‌گاه احساس نمی‌کردند که از موضوعات محوری یا سقف مطالبات خود بکاهند.

به گزارش آران نیوز: هادی محمدی طی یادداشتی در روزنامه جوان نوشت: در تمامی نشست‌های ژنو یا دیگر اجلاس‌های بین‌المللی در مورد بحران سوریه و با وجودی که اهرم‌های بسیاری در دست تروریست‌ها و حامیان آنها بود، هیچ‌گاه احساس نمی‌کردند که از موضوعات محوری یا سقف مطالبات خود بکاهند و همواره، درخواست‌های حداکثری و از جمله کناره‌گیری بشار اسد از قدرت را دنبال کرده‌اند. گاهی نیز که تا حدی موازنه میدانی به سود حاکمیت سوریه بوده، مانند ژنو 3 مذاکرات بدون نتیجه به پایان رسیده ولی شکست‌های دراماتیک و خردکننده تروریست‌ها در حلب و پیرامون دمشق و منطقه قلمون یا شکست‌های داعش در عراق و سوریه موجب شد در گام اول، تروریست‌ها در لاک دفاعی فرو روند و فریاد مظلومیت سر دهند و از حامیان خارجی خود بخواهند جلوی استمرار ضربات نظامی را بگیرند و در گام دوم، حامیان تروریست‌ها که دست به گریبان مشکلات عدیده داخلی یا فی مابین خود هستند، دچار تزلزل شوند. امریکایی‌ها هنوز تکلیف روشنی ندارند و برای دنبال کردن طرح‌های حداقلی در مناطق کردنشین با مخالفت ترکیه روبه‌رو هستند و ترکیه نیز در شمال حلب و تا شهر الباب زمین‌گیر شده و امکان چانه‌زنی متکی به زمین‌های اشغالی را از دست داده است.

سعودی و قطر که فقط گاو شیرده هستند و فقط پول پرداخت می‌کنند و موتور تکفیری‌گری را گرم نگه می‌دارند، با بن بست و موانع زیادی روبه‌رو هستند، لذا با اینکه ریاض و آنکارا هیئت مشترکی را به ژنو 4 اعزام کردند، نتوانستند در مقابل هیئت‌های معارض مسکو و قاهره مقاومت کنند و ناچار شدند در نشست‌های بعدی در قالب یک تیم واحد مشارکت داشته باشند و دیدگاه‌های واحدی را مطرح کنند.

از ابتدای بحران روشن بود که تروریسم تکفیری پیشران ناامنی و درگیری هاست و حتی در تیم اعزامی ریاض نیز نمایندگانی از النصره و احرار الشام و دیگر همپیمانان تروریست‌ها حضور داشتند، ولی در نتایج حاصل از رایزنی‌های دی‌میستورا، یک محور و رکن اصلی که باید به موازات موضوع سیاسی از سوی تمامی طرف‌ها دنبال شود، به تأیید رسید که مبارزه با تروریسم می‌باشد. اگرچه حامیان تروریسم و خود تروریست‌های مشارکت‌کننده در ژنو 4 روش وارونه‌ای برای حل بحران ارائه می‌دهند و معتقدند که ابتدا روی موضوعات سیاسی توافق و سپس اجرای آن دنبال شود و در نهایت در مبارزه با تروریسم مشارکت کنند ولی دلایل عقلی و تجربی و متن قطعنامه 2254 تأکید دارد که مبارزه با تروریسم، محور اصلی حل بحران است و بدون امنیت‌سازی، امکان ورود به پروسه سیاسی در سوریه وجود ندارد.

به هر حال هم تیم اعزامی ریاض - آنکارا و هم حامیان آنها ناچار هستند که به دو عقب‌نشینی اساسی در مذاکرات ژنو 4 اعتراف کنند و آن را به اجرا بگذارند. نکته مهم این است که حامیان و خود تروریست‌ها با این عقب‌نشینی در شرایط پارادوکسیکال قرار گرفته و شاید بهانه‌جویی‌های خود را از نشست بعدی آستانه آغاز کنند، چراکه اهداف استعماری و مداخله‌گرانه تیم ریاض با تیم مسکو و قاهره امکان جمع شدن ندارد و مبارزه با تروریسم تکفیری نیز به معنی روند پایان‌پذیری تروریست‌ها و ابزارهای نامشروع حامیان آنهاست که در بهترین شرایط و نادیده گرفتن موانع فوق، یک گروه 50 هزار نفره مسلح نمی‌تواند نمایندگانی واقعی مردم سوریه باشند و از چنین پایگاهی در جامعه سوریه نیز برخوردار نیستند، لذا هر توافق سیاسی در ژنو‌های بعدی باید به تأیید مردم سوریه نیز برسد.